

(המשך עמוד 25)

הצגת-היחיד שלו אלוהים חציל אותי ממולחי והצגת בית'רלסין חצוצרה בווארד.

וכך סיפר:

בכתבה אמרתי שהסידרה המיסעדה הנודלה הפקה בתנאים קשים מאוד, כמעט ללא כסף, ובמאמץ משותף של השחקנים ושל המפיקים. ביקשתי לציין במיוחד את יוסף בראל, מנהל הטי לוויויה בערבית, על תמיכתו בנו, שבזכותה הצלחנו ליצור סידרה מאוד פורלרית.

"רצו להתנבל ליז" הכתבת, הלן קיי שמה, שאני מפפק בטיב העברית שלה, הבינה אותי לאינכון, וכתבה שלא שלמו לשחקנים כסף, ניצלו אר תם מפני שהם ערבים, ושאני מצטער על כל דקה שהעברתי בעבודה בזאת. אני מכחיש בכל תוקף שאמרת את הדברים הללו. הכתבה הגיעה לידי הגילת הסלוויויה (בערבית), אני מנית, בזכות שני "חברים טובים" שלי, ז'אק כהן (המשחק בתפקיד בעל-המיסעדה) וחלילי חאלדי (המלצר האלים). אני לא יודע מה היתה הסיבה לזה שהם רצו להתנבל ליז. לא שאלתי אותם למה הם עשו את זה.

אולי לא הייתי יודע לעולם מי עשה זאת, אילמלא שלחו לי שני החברים הטובים האלה העתק של הכתבה, ובי סופה קללות בערבית. "אתה שקרן ומאניאק, ואתה לא ממקור אציל", היה כתוב שם. אגב, ג'סאן פירושו מלך.

זיהיתי את כתב'הידי, כזה של חאלדי, ואני מניח שכהן הוא בעניין הזה, מכיוון שחלילי לא היה עושה זאת על רעת עצמו. יש לשער שז'אק אמר לו מה לעשות.

המפיקים כעסו עליי. אני הסברתי את עצמי, ויוסף בראל אמר לי: ג'סאן, תהיה הכחשה מצידך בנרדולם פוטט והתנצלות מצידם, והדברים בנינו יחד זרו להיות כפי שהיו קודם לכן.

"הוא מקנא ביז" העיתון אכן הביע את צערו על המיקרה, ונאמר לי שהם מתכוונים לפרסם הכחשה והתנצלות. לז'אק כהן אני רוצה לומר: לא תצליח לסכסך ביני לבין הנהלת-הטלי וויויה. המפיקים ואני היינו ירידים, ונשארו ירידים, ואנא, הפסק את ה

מישחק המבוזר הזה. אתה אדם מבוגר, ולא מתאים לך לשלוח העתקים מהכי תבה לעיתונים אחרים, כפי ששמעתי שכבר עשית.

אני לא יודע בדיוק למה ז'אק מתנהג אלי ככה. אולי הוא מקנא בי. יש לי הרגשה שהוא קצת נבלע על המסך. רמותו מיטשטשת ביני בסאם זועמט (הטבח השמן). הוא פחות פופולרי משנינו, וזאת, אולי, סיבה טר בה לשחקן לקנא בשחקן אחר.

יותר מהכל מעצבן אותו זועמט. עשרות פעמים הוא ניסה לסכסך ביני לבין בסאם, אבל ללא הצלחה, מכיוון שבסאם הוא חבר טוב שלי.

באת ההצגות של המיסעדה הגי דונה, באולם, לפני קהל, שכה ז'אק חלק מהטכסט שלו על הבימה. אני הייתי לידו, ראיתי שהוא נתקע עם המילים, ומתוך רצון טוב לעזור לו ולעזור לוורר את המיטשטט שלו. כעבור רבע שעה, בערך, כשיצאנו אל מאחורי-הקלעים, התחיל ז'אק להשתולל ולצעוק: איך אתה אומר את הטכסט שלי? אתה רוצה להשתלט עליי? אתה חושב את עצמך כוכב?

אמרתי לו: ז'אק, אתה שכתת שורה, רציני להציל אותך, אני מתנצל אם פגעת בך. אבל הוא המשיך לרטון. "זאת שמונת!" עברו ארבעה חר רשים, כשאנחנו יחד על הבימה, והוא אפילו לא אמר לי "שלום" או "ערב טוב". היו מצידים כמה ניסיונות לפייס אותו, מכיוון שהוא אדם מבוגר, ולפי מינהג הערבים, הצעיר נתן כבוד למ בוגר. אבל תמיד נתקלתי בקיר אטום.

עד כאן ג'סאן עבאס. ההצגה המיסעדה הנודלה ירדה מן הבימה לפני תישעה חודשים. הקטעים המוקרנים בטלוויזיה בימים אלה צולמו לפני חצי שנה. עבאס וכהן לא נפגשו (המשך בעמוד 30)

אלי דסה, העולם הזה

רובין עם תרנגולת-השעשועים שלו

1500 ביצים ליום

מיבנה, כדי שיפתחו שם את מיפעל-ה עוגות החרש שלהם.

תרנגולת

זהב

שבוע, כאשר ביקר העולם הקרע בינה ובין אחיה התרחב כאשר שאלה אותו אם יש סיכוי שתוך שנה תוכל לקנות בית חרש. אחי אמר לי שהוא לא יודע, אבל הוא במילא לא מיעץ לקנות בית, כי זה לא כדאי. "אז הבנתי שהוא רוצה גם לנהל לי את החיים, ולזה לא הסכמתי".

להצאים שהטיל העסק הגדול על כל הצדדים והלך מתבטאים גם ביחסים בין השותפים. ראונו הכניס לעסק גם את אחותם הקטנה ואת אביהם. החיסות

עבדה תמיד ביחד עם הפועלים, יד כיה, ללא הרגשת זכויותיה במיפעל, ורצתה לשמור על יחס זה.

הקרע בינה ובין אחיה התרחב כאשר שאלה אותו אם יש סיכוי שתוך שנה תוכל לקנות בית חרש. אחי אמר לי שהוא לא יודע, אבל הוא במילא לא מיעץ לקנות בית, כי זה לא כדאי.

"אז הבנתי שהוא רוצה גם לנהל לי את החיים, ולזה לא הסכמתי". להצאים שהטיל העסק הגדול על כל הצדדים והלך מתבטאים גם ביחסים בין השותפים. ראונו הכניס לעסק גם את אחותם הקטנה ואת אביהם. החיסות

רובין עם אשתו (משמאל) ועובדות במיפעל-העוגות

קרסון ביצים בראש

אלי דסה, העולם הזה

חד עם האחרים, ומפעם לפעם ענתה לטלפון, פיקחה על הייצור וקיבלה ביי צים, שמנת וחומרים אחרים מהסוכנים שהגיעו למקום החרש.

בביתם הקטן בראשון-לציון מגדל מרדכי תרנגולת ויונים. "השכנים לא מרשים לי להחזיק כאן חיות יותר גדור לות", הוא אומר. תרנגול ערבי יפה-החר, אר, וזובינב ואדום-כרכולת הוא התרנגול האהוב עליו. "אני גידלתי אותו מביצה", הוא אומר, וכאשר הוא קורא לתרנגול קופץ זה על זרועו של מרדכי ואוכל גרגרים מפיו.

"החלום שלנו, כאשר המיפעל יצי ליה, הוא לעבור לגור במקום גדול, שבו יהיה גם המיפעל, גם הבית וגם חווה, ובה חיות שונות", מספרים בני-הזוג שבמו ידיהם, ונגר כל הסיכויים, הצליחו להקים מיפעל גדול ללא השקעת הון. אילנה אלון

מישפחתית זו לא התאימה לריבקה ול מרדכי. באחד הימים שאלה את אחיה אם גם היא יכולה לקבל זכות-חתימה בעסק, והוא סירב.

מאותו הרגע חל נתק בין האח והי אחות. היתה מריבה גדולה, שבסופה זוקה ריבקה קרטון-ביצים על ראשו של אחיה, והצהירה שאינה מתכוונת להמשיך לעבוד איתו.

אחרי התערבות עורכידין יצאה ריבקה מהעסק, שנשאר בבעלות אחיה, אחותה והוריה. ריבקה ומרדכי התחילו לחפש מקום חרש, להתחיל מהתחלה. על פי הסכמי-החלוקה קיבלו סכום לא גדול של כסף, הסכום שהשקיעו כאשר מכרו את דירתם. נסכום זה לא היה די כדי לשכור מיפעל גדול בראשון-לציון. מרדכי הינה אותם לרב, העוסק בנגרות בכניין גדול בכביש הראשי בית דג'יהוד. הוא מסר להם חלק גדול מה

לשמור את הקצפת במצביק-שיחות מתיים. בעוד שריבקה, בעלה וכמה עובדים התעסקו אך ורק בייצור, עסק אחיה, ראונו, בכל ענייני השיווק והמכירה. מיספר החנויות שקנו את עוגותיה של ריבקה הלך וגדל, והררישה לעוגות גדולה.

הם התחילו לחפש מקום מתאים יור לעסק. "העוגות היו כמו תינוק עברי רי. כמו בייבי."

"הייתי קמה בבוקר, ביחד עם מרדכי. הוא היה מוציא את העוגות הקפוז את וסוגר אותן במיכסה פלסטיק שקוף מיוחד, במכונה מיוחדת לשם-כך. אני הייתי מכינה את הבצק, לכל עוגה הבצק המיוחד לה. הייתי אופה את הכסטיים לעוגות ומקררת אותם. אחרי-הצהריים היינו מורחים את המילוי על כל עוגה. יש מילוי של מוס-שוקולד, גבינה, מוס-פירות, קוקולד, ועוד מינים שונים."

כאשר המילוי היה מתייצב היינו מורחים מעליו שיכבת-קצפת ומקשטים.

"בלילה, ליד הטלוויזיה הייתי מחזיקה צלחת פתיתי-שוקולד ואגוזים, ומי קשטת את העוגות, כשאני מביטה בטלוויזיה. בדרך כלל הייתי נרדמת כך."

לדפוק

שעון

מכיוון שראובן היה המומחה לעסקים, לא שאלה אותו ריבקה

וחזורת הביתה לאפות. בתור המישפחתי יכלה לאפות ארבע עוגות כבת אחת. העוגות נמכרו בהצלחה רבה. ריבקה מצאה עוד כמה מעדניות ברמת-אביב ששמחו לקנות מתוצרתה, והגיעה ל-100 עוגות בשבוע.

עוגות

כמו בייבי

ראובן, אחיה של ריבקה, כלכלן ויועץ-השקעות במיקצועו, ראה את מעשיה והחליט כי טמון בהם פוטנציאל רב לרווחים. הוא התלהב וניסה לשכנע את אחותו לייצר את העוגות בצורה מיסחרית.

"אני לא כליכך רציני", מספרת ריבקה. "תמיד ידעתי שאני חריגה במישפחתי, וניסיתי להסתיר זאת ולהיות הילדה הטובה, העושה את רצון המישפחה. חששתי כי בעבודה צמודה ביחד זה לא ילך בנינו. השתכנעתי מכיוון שעם אחי ראונו הייתי בידידות גדולה. הסתדרנו טוב, הערכת את רצונות אדם, וגם מרדכי הסתדר איתו טוב. לכן הסכמתי לבסוף, ופתחנו עסק משותף."

בחי השנה הראשונה עדיין המשיכה ריבקה לייצר ולשוקק את העוגות מתוך מיטבחה הפרטי. חנות-המכולת השוכנת ללא יכלה לספק את הכמויות שלהן נזקקה, והיא ואמינה ביצים ושמנת ישירות מהמושקים. היא קנתה כמה תנוריים-טורבו חרישים, ונעורה בעובדים אחרים. זה דבר אחד לאפות 10 עוגות, וזה

דבר שונה לגמרי לאפות 200-300 עוגות ליום. לשם-כך כבר צריך פסייצור. צריך לחלק את העבודה בצורה רצינית, לפתח עזרים מיוחדים, כדי להקל על העבודה ולייעל אותה, סיפרה ריבקה קה. היא הסבירה כי תוך זמן קצר היה עליה להפריד מדי בוקר את החלמונים מהחלבונים של 1500 ביצים. קודם נהגה לעשות זאת ביד, כיצה-ביצה. אך כאשר הכמות הגיעה לאלפים, המציא מרדכי שיטה מהירה וקלה.

כאשר העסק גדל והתעצם, וריבקה נזקקה לכוחות-עבודה נוספים, החליט בעלה להפסיק לעבוד בחוץ ולהתעסק אך ורק בעיסקי העוגות. הוא בנה כמו ידיו מקררים, שיתאימו לצרכים המיוחדים של עסקי-העוגות. הגבר, שמימיו לא למר כבית-ספר, הצליח לבנות לכך דו מקרר חשמלי, ששמר על אפס מעלות במשך כל הזמן, ללא שינוי, כדי